

TYSKIE WIECZORY UWIELBIENIA

Tyskie Wieczory Uwielbienia, zainicjowane w czerwcu 2006 roku, w parafii pw. bł. Karoliny w Tychach, są formą wspólnotowej adoracji eucharystycznej animowanej przez duszpasterzy i współpracujących z nimi świeckich liderów działającego przy parafii Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Katowickiej. Wieczory stanowią owoc ogłoszonego w czerwcu 2004 roku przez Jana Pawła II Roku Eucharystii, odbywają się trzy razy w roku i gromadzą każdorazowo do kilku tysięcy osób z terenu archidiecezji, z innych diecezji Polski, a także z zagranicy. Choć same w sobie stanowią autonomiczne wydarzenie ewangelizacyjno-modlitewne, wpisują się w cykl formacyjnych i modlitewnych propozycji, oferowanych co roku przez tyskie Centrum Duchowości wszystkim osobom poszukującym pogłębienia i rozwoju swego życia duchowego, w tym zwłaszcza pobożności eucharystycznej i osobowej więzi z Jezusem Chrystusem. Tyskie Wieczory Uwielbienia stanowią bowiem próbę odpowiedzi na wezwanie skierowane przez Ojca Świętego Jana Pawła II w liście apostolskim na Rok Eucharystii *Mane nobiscum Domine*: „W szczególności trzeba pielęgnować, zarówno podczas celebrowania Mszy św., jak i w kulcie eucharystycznym poza Mszą św., żywą obecność Chrystusa”¹. Słowa te przywołane są nieprzypadkowo. Św. Jan Paweł II wielokrotnie zachęcał do „oddawania Jezusowi obecnemu w Eucharystii, także poza Mszą św., czci w adoracji godnej tak wielkiej Tajemnicy”², ponieważ „w adoracji pogłębiamy naszą osobistą i wspólnotową kontemplację”³. Właśnie ta zachęta legła u podstaw wspólnej modlitewnej inicjatywy duszpasterzy oraz świeckich liderów posługujących przy parafii pw. bł. Karoliny w Tychach – inicjatywy, która stawiała sobie za cel wydobyć i pogłębić owego wspólnotowego rysu kontemplacji oblicza Jezusa Eucharystycznego, karmiąc się następującym życzeniem Ojca Świętego: „Niech wspólnoty zakonne i parafialne podejmą szczególne zobowiązanie do adoracji eucharystycznej poza Mszą św.”⁴. Z tego też względu od samego początku Tyskie Wieczory Uwielbienia przyjęły formę kilkugodzinnego czuwania modlitewnego, którego pierwszą część stanowi uroczyste celebrowana Eucharystia, a następnie, po krótkiej przerwie – wspólnotowa adoracja Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie, wyrażająca się w skoncentrowanej na Jego eucharystycznej obecności modlitwie uwielbienia. Tak pomyślana forma czuwania ma na celu przełożenie na język duszpasterskiej i modlitewnej praktyki, następującej prawdy, która stanowi swoiste doktrynalne centrum – najgłębszą istotę Tyskich Wieczorów Uwielbienia: „Wszystkie [...] wymiary Eucharystii łączą się w aspekcie, który bardziej niż jakikolwiek inny wystawia na próbę naszą wiarę: jest to tajemnica »realnej« obecności. Zgodnie z całą tradycją Kościoła wierzymy, że pod postaciami eucharystycznymi jest rzeczywiście obecny Jezus [...]. Dlatego wiara wymaga, byśmy w obliczu Eucharystii mieli świadomość, że stajemy przed samym Chrystusem”⁵. Budzenie tej świadomości stało się najważniejszym celem Tyskich Wieczorów

¹ Jan Paweł II, *Mane nobiscum Domine*, 2004, pkt. 18.

² Tamże, pkt. 10.

³ Tamże, pkt. 18.

⁴ Tamże.

⁵ Tamże, pkt. 16.

Aleksander R. Bańka, *Tyskie Wieczory Uwielbienia*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 226–231.

Uwielbienia i tak rozumianemu celowi podporządkowana została również proponowana w ich ramach metoda wspólnotowej adoracji eucharystycznej.

Celebrować, adorować, kontemplować

W liście apostolskim *Mane nobiscum Domine* św. Jan Paweł II wskazuje trzy fundamentalne sposoby podejścia do tajemnicy eucharystycznej obecności Jezusa: celebrować, adorować, kontemplować. Organizatorzy Tyskich Wieczorów Uwielbienia stanęli zatem wobec pytania, jak owa adoracyjna postawa, a w konsekwencji, kontemplatywne doświadczenie obecności Jezusa, powinny wypływać z eucharystycznej celebracji, aby, wydobywając głęboko wspólnotowy wymiar doświadczenia owej obecności, najlepiej zrealizować następujące życzenie Jana Pawła II: „Nie oczekuję jednak czynienia rzeczy nadzwyczajnych, ale tego, by wszystkie inicjatywy cechowało głębokie przeżycie duchowe”⁶. Trzeba bowiem podkreślić, że troska Ojca Świętego o głębię duchowego przeżycia idzie w parze z pragnieniem, aby na szczeblu parafii „wzrastało poczucie komunii, czerpiąc z celebracji eucharystycznej nowy zapał”⁷, aby Eucharystia była celebrowana w sposób żywszy i bardziej świadomy⁸, a także – aby przyciągała ludzi młodych, do których Jan Paweł II zwrócił się wprost: „Przynieście na spotkanie z Jezusem ukrytym w Eucharystii cały entuzjizm waszego młodego wieku, waszej nadziei, waszej zdolności miłowania”⁹. W efekcie, próba odpowiedzi na tak zdefiniowane oczekiwania zrodziła w inicjatorach Tyskich Wieczorów Uwielbienia następujące przekonanie: uroczyste celebrowana liturgia Eucharystyczna i zjednoczenie z Jezusem w komunii świętej (pierwsza część czuwania modlitewnego), powinny owocować intensywnym przyłgnięciem wiary do prawdy o realnej obecności Jezusa w Najświętszym Sakramencie – przyłgnięciem wyrażonym w postawie głęboko adoracyjnej, niosącej z sobą wyraźny rys kontemplacyjny, a jednocześnie przejawiającej się w prostym i szczerym uwielbieniu wspólnotowym (druga część czuwania modlitewnego). Z tego właśnie względu istotny element drugiej części Tyskich Wieczorów Uwielbienia stanowią: odpowiednio animowana modlitwa; charakterystyczna oprawa muzyczna oparta na prostych, melodyjnych śpiewach, które w dużej części powstają w trakcie samej modlitwy i mają na celu ułatwić koncentrację na eucharystycznej bliskości Jezusa. Trzeba przy tym podkreślić, że nieprzypadkowy charakter ma wybór samej metody modlitwy – modlitwy spontanicznej, opartej na indywidualnie formułowanych wezwaniach przerywanych chwilami ciszy bądź śpiewu, oraz na modlitwie równoczesnej, w ramach której uczestnicy mają możliwość nawiązywania bardzo osobistego, spontanicznego dialogu z Bogiem wedle poddanego przez prowadzących porządku. Chodzi bowiem o to, aby jak najlepiej wprowadzić w czyn zalecenie Jana Pawła II, wyrażone w liście apostolskim *Novo millennio ineunte*: „[...] nasze wspólnoty winny zatem stawać się *prawdziwymi* »szkołami« modlitwy, w której spotkanie z Jezusem nie polega jedynie na błaganiu Go o pomoc, ale wyraża się też przez dziękczynienie, uwielbienie, adorację, kontemplację, słuchanie,

---

⁶ Tamże, pkt. 29.

⁷ Tamże, pkt. 22.

⁸ Por. tamże, pkt. 29.

⁹ Tamże, pkt. 30.

Aleksander R. Bańka, *Tyskie Wieczory Uwielbienia*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 226–231.

żarliwość uczuć, aż po prawdziwe »urzeczenie« serca. Ma to zatem być modlitwa głęboka¹⁰, a w służbie owej głębi zaangażowane zostają także śpiewane w czasie Tyskich Wieczorów Uwielbienia pieśni. Wszystkie one wiążą się z tematem przewodnim modlitwy i są oparte na krótkich, dwu- lub trzydaniowych wersetach z Biblii lub prostych, wiele razy wyśpiewywanych antyfonach. Idea owych pieśni nawiązuje do kontemplacyjnej tradycji chrześcijańskiej modlitwy serca. Zgodnie z jej założeniami wielokrotne powtarzanie prostej formuły modlitewnej ma ułatwić osobie modlącej się skupienie i zorientować jej wiarę na teologiczną prawdę, którą owa formuła uobecnia. I właśnie budzeniu tak zorientowanej wiary poświęcona jest w głównej mierze druga część Tyskiego Wieczoru Uwielbienia. Ostatecznie bowiem zarówno treść animowanej modlitwy, jak i tematyka śpiewów, oscyluje wokół kluczowej prawdy, która powinna zostać w wierze przyjęta i głęboko przeżyta przez uczestników modlitewnego czuwania: „Eucharystia jest tajemnicą obecności, przez którą spełnia się w najwznioślejszy sposób obietnica Jezusa, że pozostanie z nami aż do skończenia świata”¹¹.

Charyzmaty w służbie sakramentu

„Im większa wiarę ma dusza, tym więcej jest z Bogiem zjednoczona”¹² – pisał św. Jan od Krzyża, a św. Jan Paweł II podkreślał, że właśnie „sakrament Eucharystii jest *mysterium fidei* w całym tego słowa znaczeniu [...] tajemnicą światła, dzięki której wierzący zostaje wprowadzony w głębię życia Bożego”¹³. Jest więc konieczne, aby stając wobec eucharystycznej obecności Jezusa budzić w sobie żywą wiarę w Jego faktyczną realną bliskość – wiarę, która nie ogranicza się jedynie do intelektualnej akceptacji dogmatu, ale staje się niejako wydarzeniem całobytowym, angażując i integrując wszystkie osobowe sfery człowieka w świadomym i radykalnym uznaniu za pewną tej Tajemnicy, która jawi się rozumowi w sposób nieoczywisty. Tak przeżywana wiara otwiera człowieka na głębię eucharystycznej realności Jezusa i sprawia, że Boża obecność przestaje być jedynie przekonaniem teoretycznym; udostępnia się natomiast w przeżyciu – w doświadczeniu faktycznie udzielającej się miłości Jezusa, który wkracza w konkretne przestrzenie życia modlących się z autentyczną wiarą i szczerze uwielbiających go ludzi. Specjalnie stworzoną przestrzenią dla tak właśnie przeżywanego doświadczenia staje się centralny moment drugiej części Tyskiego Wieczoru Uwielbienia – moment, w którym kapłan z Najświętszym Sakramentem przechodzi pośród tłumu modlących się wiernych, a swoistym narzędziem w służbie tego doświadczenia jest posługa charyzmatyczna diakonii animującej modlitwę.

W swej katechezie z dnia 6 listopada 2013 roku papież Franciszek podkreślał szczególną więź, jaka zachodzi między komunią w sakramentach i komunią charyzmatów. „Sakramenty – mówił Papież – są mocą Chrystusa i to Jezus Chrystus jest obecny w sakramentach. Kiedy sprawujemy Mszę św., Eucharystię, Jezus jest w niej obecny, żywy, gromadząc nas, sprawia, że adorujemy Ojca [...]. Charyzmaty – podkreślał z kolei Franciszek

¹⁰ Jan Paweł II, *Novo millennio ineunte*, 2001, pkt. 33.

¹¹ Jan Paweł II, *Mane nobiscum Domine...*, pkt. 18.

¹² Jan od Krzyża, *Droga na Górę Karmel*, w: Jan od Krzyża, *Dziela*, tłum. B. Smyrak, Kraków 1995, s. 213.

¹³ Jan Paweł II, *Mane nobiscum Domine...*, pkt. 11.

Aleksander R. Bańka, *Tyskie Wieczory Uwielbienia*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 226–231.

– są szczególnymi łaskami danymi niektórym osobom, aby służyły dobru wielu innych. Są to postawy, natchnienia i pobudzenia wewnętrzne, pojawiające się w świadomości i doświadczeniu niektórych ludzi, powołanych, by udostępnić je w służbie wspólnoty. Te duchowe dary mają szczególnie sprzyjać świętości Kościoła i jego misji [...]. Czy uważamy je za pomoc duchową, poprzez którą Pan podtrzymuje naszą wiarę i umacnia naszą misję w świecie?”¹⁴. To ostatnie pytanie jest o tyle ważne, że dotyczy wprost kontekstu, w jakim dary charyzmatyczne manifestują się w czasie Tyskich Wieczorów Uwielbienia za pośrednictwem osób animujących modlitwę. Skoro bowiem dary te mają podtrzymywać wiarę, a cały wysiłek wiary w trakcie tych wieczorów skoncentrowany jest na prawdziwym *mysterium fidei* – tajemnicy eucharystycznej Obecności – charyzmaty zaangażowane zostają niejako w służbie tego *mysterium*: mają rozpalać, podtrzymywać i pogłębiać wiarę w realną bliskość Jezusa; tak też są przeżywane i taki sposób ich rozumienia określa podstawowy kształt posługi charyzmatycznej w czasie Tyskich Wieczorów Uwielbienia. W konsekwencji, w czasie gdy kapłan przechodzi z Najświętszym Sakramentem pośród modlących się wiernych, ze strony diakonii animującej modlitwę niejednokrotnie padają konkretne słowa prorocstwa, poznania, oraz werbalizowane są rozmaite natchnienia i wewnętrzne pobudzenia, adresowane do poszczególnych osób, bądź też do całej modlącej się wspólnoty. Słowa te, wypowiedziane zawsze niejako w tle Najświętszego Sakramentu, stanowią zazwyczaj odpowiedź na konkretne myśli, intencje i pragnienia przynoszone w sercu przez uczestników modlitewnego czuwania. Odślaniają tym samym kolejny charakterystyczny aspekt każdej adoracji eucharystycznej, którego wydobyć i pogłębić – w tym wypadku na drodze modlitwy wspólnotowej – mają na celu Tyskie Wieczory Uwielbienia: Adoracja ta jest wydarzeniem dialogicznym, w którym Jezus Chrystus nie tylko przyjmuje uwielbienie, ale także w Duchu Świętym na owo uwielbienie odpowiada wedle wiary adorujących Go osób. Nic więc dziwnego, że tak rozumiana odpowiedź niejednokrotnie skutkuje także duchowym bądź fizycznym uzdrowieniem.

Od zjednoczenia, przez uwielbienie, do uzdrowienia i przemiany

W ciągu ośmiu lat, które minęły od pierwszego Tyskiego Wieczoru Uwielbienia, w Centrum Duchowości Ruchu Światło-Życia Archidiecezji Katowickiej przy parafii pw. bł. Karoliny w Tychach zgromadzono blisko pół tysiąca świadectw rozmaitych łask (w tym także duchowych i fizycznych uzdrowień) przypisywanych przez osoby nadsyłające owe świadectwa Bożemu działaniu w czasie poszczególnych wieczorów uwielbienia. Świadectwa te są w większości publikowane na stronie internetowej Centrum Duchowości, jednak nie podlegają weryfikacji, choć niejednokrotnie (szczególnie w wypadku fizycznych uzdrowień) dołączane są do nich oświadczenia lekarskie lub wypisy szpitalne. Cel tych świadectw jest bowiem nieapologetyczny; nie służą one bezpośrednio ani dostarczaniu dowodów służących wzmacnianiu wiary, ani nawet budowaniu swoistych argumentów potwierdzających realną

---

¹⁴ Katecheza papieża Franciszka, 6 listopada 2013 roku.

Aleksander R. Bańka, *Tyskie Wieczory Uwielbienia*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 226–231.

obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie. Taka właśnie perspektywa ich rozumienia została przyjęta dla uniknięcia ryzyka nadmiernej koncentracji na cudach i znakach – koncentracji, która mogłaby doprowadzić do niewłaściwego rozłożenia akcentów i skupienia na cudownych przejawach Bożego działania z pominięciem nawet samej Jego eucharystycznej Obecności; ponadto, pojawia się także niebezpieczeństwo emocjonalnej egzaltacji i całego szeregu nieuporządkowanych zachowań, które często towarzyszą przeakcentowaniu przez wierzących spektakularnych wymiarów Bożego działania, koncentrując uwagę na cudownych boskich darach, odciągając jednak od skupienia na ich Dawcy. Z tego też względu ani w trakcie, ani po Tyskim Wieczorze Uwielbienia osoby dotknięte w szczególny sposób Bożym działaniem nie są wywoływane przed ogół wiernych, a jedynie zachęcane do nadesłania swego świadectwa. Prezentacja wybranych świadectw dokonuje się przed następnym wieczorem uwielbienia i ma przede wszystkim sens deiktyczny. W sposób opisowy unaoczniają one bowiem doświadczenia, które są przez ich autorów wyraźnie identyfikowane z działaniem Jezusa Eucharystycznego. Ze świadectw wynika, że doświadczenia te mają miejsce zazwyczaj w czasie, gdy kapłan przechodzi w pobliżu z Najświętszym Sakramentem i że stymulowane są przez posługę charyzmatyczną osób animujących modlitwę w takim sensie, że osoby te, wypowiadając określone słowa prorocstwa lub słowa poznania, pomagają konkretnym osobom niejako „spiąć” w wierze indywidualne dzieje ich duszy z tajemnicą eucharystycznej obecności Jezusa. Skutkuje to często przeżyciem obejmującym sferę duchową (obudzenie wiary, nawrócenie, wyjście z duchowych zniewoleń i grzechów) lub sferę psychiczną modlących się osób (przebaczenie, uzdrowienie pragnień, odczuć, przeżyć i wspomnień), a nierzadko także ujawnia się w sferze fizycznej (wyleczenie, uzdrowienie fizyczne); przede wszystkim jednak tak przeżywane doświadczenie owocuje wielowymiarową przemianą życia, a także, głębszą bardziej świadomą więzią z Bogiem. I właśnie ze względu na ten ostatni aspekt świadectwa z Tyskich Wieczorów Uwielbienia są udostępniane. Chodzi w nich bowiem o ukazanie duchowych owoców modlitewnej więzi, która dzięki obudzonej, żywej wierze i pod wpływem działania Ducha Świętego zawiązuje się w autentycznym dialogu między człowiekiem a obecnym w Najświętszym Sakramencie Jezusem. W konsekwencji zewnętrzne niejako znaki cudownych uzdrowień nie są najistotniejsze; mają jedynie naprowadzać na ten właśnie, fundamentalny aspekt opisywanych w świadectwach doświadczeń. Jako taki, służy on bowiem rzeczywistemu zbudowaniu wierzących i daje podstawę do rozeznania oraz potwierdzenia autentyczności ujawniających się w czasie modlitewnego czuwania fenomenów charyzmatycznych.

W zakończeniu listu apostołskiego *Mane nobiscum Domine* św. Jan Paweł II, zwracając się do przyszłych kapłanów, pisał: „[...] starajcie się doświadczać, jak dobrze jest nie tylko codziennie uczestniczyć we Mszy św., ale również prowadzić długi dialog z Jezusem Eucharystią”¹⁵. Słowa te, *mutatis mutandis*, stosować się mogą do wszystkich wierzących, zwłaszcza tych, którzy – także w wydarzeniu Tyskich Wieczorów Uwielbienia – poszukują autentycznego dialogu z realnie obecnym i bliskim Bogiem. Ostatecznie bowiem,

¹⁵ Jan Paweł II, *Mane nobiscum Domine...*, pkt. 30.

Aleksander R. Bańka, *Tyskie Wieczory Uwielbienia*, w: *Pastoralne nawrócenie w teorii i praktyce parafialnej*, red. B. Biela, ISBN 978-83-63757-71-1, wydawnictwo Emmanuel, Katowice 2014, s. 226–231.

jednym z najbardziej fundamentalnych celów Tyskich Wieczorów Uwielbienia jest to, aby ich organizowanie przestało być potrzebne; aby każdy z ich faktycznych i potencjalnych uczestników w swoim parafialnym kościele równie głęboko przeżywał codzienną Eucharystię i wszelkie, zarówno indywidualne, jak i wspólnotowe chwile eucharystycznej adoracji. Wreszcie, aby powszechne wśród wierzących w Chrystusa stało się doświadczenie tego, na jak niezwykłą głębię duchowego doświadczenia może wyprowadzić zażyłe przyłgnięcie do Jego eucharystycznej Obecności. W takim też sensie Tyskie Wieczory Uwielbienia stanowią nie tylko wydarzenie modlitewne, ale także wpisują się dynamicznie w program nowej ewangelizacji.

Aleksander R. Bańka

Aleksander R. Bańka